

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci

žalobce: **D. R.**
státní příslušnost X

zastoupený opatrovníkem Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem
sídlem Lidická 960/81, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2025, č. j. OAM-492/ZA-ZA11-ZA03-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný *zastavil* řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jelikož žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR posoudil jako *neprípustnou* ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona.

II. Napadené rozhodnutí

2. Z napadeného rozhodnutí plyne, že žalobce požádal v ČR o udělení mezinárodní ochrany již podruhé, přičemž k jeho původní žádosti mu mezinárodní ochrana v žádné její formě udělena nebyla. Aktuálně žalobce žádá o mezinárodní ochranu z důvodu, že pochází z Podněstří, kde měl v minulosti problémy. Současně má v ČR již dva roky přítelkyni, která je státní příslušnicí Ukrajiny, avšak již 25 let žije v ČR. O své přítelkyni žalobce v předchozím řízení nehovořil, protože tato ještě nebyla rozhodnuta, zda budou spolu.
3. Žalovaný při posouzení nynější azylové žádosti vycházel především z výpovědi žalobce a dále z informací, které nashromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Moldavské republice. Též vycházel z předchozího rozhodnutí ve věci žalobce ze dne 3. 10. 2024, č. j. OAM-591/ZA-ZA15-ZA03-2024.
4. Žalovaný posoudil důvody opakované azylové žádosti žalobce a tyto porovnal s tvrzeními, jež žalobce učinil v rámci předchozího řízení, přičemž dospěl k závěru, že *vyjma partnerského vztahu* žalobce uvádí naprosto totožné skutečnosti, jaké uváděl již v předchozím řízení. Co se přitom týče partnerského vztahu na území ČR, tato informace byla žalobci *objektivně známa* již v době řízení o jeho předchozí žádosti, a žalobce tudíž měl možnost i povinnost uvést ji již tehdy. Je jen důsledkem jeho vlastního zavinění, že předmětná skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení.
5. Žalovaný rovněž uvedl, že existence partnerského vztahu žalobce v ČR se nijak netýká změny situace v zemi původu ani důvodů odchodu žalobce z vlasti. Současně vztah s přítelkyní nemá žádnou relevanci ani k žalobcem prezentovaným problémům ve vlasti, ani důvodům, pro něž by měl mít jakékoliv obavy v případě návratu. Tím méně pak nyní uváděné skutečnosti svědčí o tom, že by žalobce mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů podle § 12 zákona o azylu či čelil hrozbě vážné újmy dle § 14a téhož zákona.
6. Jelikož žalovaný neshledal žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu odůvodňující meritorní posouzení opakované žádosti, konstatoval splnění podmínek dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žádost žalobce vyhodnotil jako neprípustnou. Proto správní řízení zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

III. Žaloba

7. Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasí. Je přesvědčen, že žalovaný jeho bezpečnostní hrozbu zlehčil a nedostatečně posoudil skutkové okolnosti jeho existence v zemi původu, kde mu hrozí nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení.

8. Žalobce především namítal, že existenci svého vztahu s ukrajinskou přítelkyní v ČR nezmínil v řízení o předchozí azylové žádosti z objektivních důvodů. Vysvětlil, že jejich vztah *neprobíhal zrovna harmonicky* a žalobce jej tak *nepovažoval za natolik zásadní*, aby jej mohl žalovanému sdělit.
9. Poněvadž žalobcem sdělené důvody zakládají udělení mezinárodní ochrany, žalobce zdejšímu soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Ve vyjádření ze dne 20. 6. 2025 žalovaný setrval na závěru, že žalobce v řízení o opakované žádosti neuvedl skutečnosti podle § 11a odst. 1 zákona o azylu aktivující meritorní posouzení žádosti. Při svém rozhodování vzal žalovaný v úvahu všechny skutečnosti uváděné žalobcem, přičemž přijaté řešení odpovídá individuálním okolnostem případu. Existence rodinných vazeb cizince v ČR nemůže být důvodem vedoucím k udělení mezinárodní ochrany, a to v žádné její formě. Žalovaný považuje podanou žalobu za nedůvodnou, a proto krajskému soudu navrhl její zamítnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud v první řadě posoudil splnění podmínek řízení, přičemž shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a ve lhůtě podle § 32 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o azylu.
12. Soud ve věci rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
13. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů. Při posuzování věci soud přihlédl rovněž k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
14. Krajský soud při rozhodování vycházel z předloženého správního spisu obsahujícího zejména opakovanou žádost žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 29. 4. 2025 a záznam o poskytnutí údajů k této žádosti ze dne 7. 5. 2025. Ve správním spisu se nachází rovněž kopie rozhodnutí žalovaného o předchozí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 3. 10. 2024, č. j. OAM-591/ZA-ZA15-ZA03-2024, jímž žalovaný žalobci mezinárodní ochranu v žádné její formě neudělil (dále také jen „rozhodnutí o původní žádosti“). Za účelem vydání napadeného rozhodnutí založil žalovaný do spisové dokumentace i Informaci OAMP: Moldavsko: Situace moldavských občanů vracejících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí ze dne 7. 1. 2025. S podklady se žalobce odmítl seznámit a nenavrhoval ani jejich doplnění. Poté žalovaný vydal napadené rozhodnutí, které je v současnosti předmětem soudního přezkumu krajským soudem.
15. Žaloba **není důvodná**.
16. Na úvod považuje krajský soud za vhodné stručně vymezit povahu napadeného rozhodnutí a z toho plynoucí meze přezkumu napadeného rozhodnutí krajským soudem.

17. V řešené věci posoudil žalovaný azylovou žádost žalobce jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, protože se jednalo o opakovanou žádost, kterou žalovaný posoudil jako nepřipustnou dle § 11a odst. 1 téhož zákona. Vzhledem k tomu, že žalovaný žalobcovu žádost vyhodnotil jako nepřipustnou, azylové řízení zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu. V této souvislosti přitom krajský soud nutně připomíná, že v rámci nynějšího správního řízení žalovaný *posuzoval pouze splnění podmínek přípustnosti žádosti* (jde o rozhodnutí procesního charakteru). Současný soudní přezkum je tudíž omezen pouze na to, zda žalovaný zákonné podmínky posouzení opakované žádosti jako nepřipustné upravené v § 11a odst. 1 zákona o azylu aplikoval v případě žalobce správně. Jen pro úplnost krajský soud připomíná, že věcně se žalovaný azylovým příběhem žalobce podrobně zabýval v rozhodnutí o původní žádosti, přičemž jeho závěry byly následně potvrzeny rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2025, č. j. 19 Az 34/2024-19 (rozsudek je veřejně dostupný na www.nssoud.cz). Kasační stížnost proti tomuto rozsudku dle správního spisu i evidence na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu (<https://www.nssoud.cz/rozhodovaci-cinnost/informace-o-řízení>) podána nebyla.
18. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí: „*Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*“ Citované ustanovení stanoví dvě podmínky, při jejichž splnění bude opakovaná žádost přípustná a může tak být předmětem meritorního posouzení. Přitom platí, že uvedené podmínky musí být splněny kumulativně. Nestačí tak pouhá existence nové skutečnosti, která nebyla bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, nýbrž je současně zapotřebí, aby tato skutečnost již *prima facie* nasvědčovala tomu, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona.
19. Aby krajský soud zjistil, zda v průběhu nynějšího řízení vyplynuly skutečnosti ve smyslu shora citovaného ustanovení, ověřil údaje obsažené ve správním spisu. Z *rozhodnutí o původní žádosti* zdejší soud zjistil, že původně žalobce o mezinárodní ochranu v ČR žádal z důvodu zhoršené bezpečnostní situace v Podněstří, která se zásadně liší od situace ve zbytku Moldavska. V této souvislosti žalobce vyjádřil obavu zejména z předvolání k vojenské správě, jakož i z vypuknutí válečného konfliktu. Jako sekundární důvod podání žádosti potom žalobce označil konflikt se svým bratrem, se kterým je ve sporu kvůli užívání společné nemovitosti. Tyto důvody žalobce potvrdil a blíže popsal při pohovoru k původní žádosti dne 3. 5. 2024.
20. Informace poskytnuté žalobcem v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany posléze krajský soud porovnal s údaji sdělenými žalobcem v současném řízení. Ze *záznamu o poskytnutí údajů* k opakované žádosti ze dne 7. 5. 2025 vyplývá, že žalobce aktuálně žádá o mezinárodní ochranu zejména kvůli problémům v Podněstří, odkud pochází. Současně vyjádřil přání zůstat v ČR, neboť se v Moldavsku nemá kam vrátit. Konečně žalobce uvedl, že má v ČR přítelkyni, jež je ukrajinské státní příslušnosti, ale již 25 let žije v ČR, kde lidem pronajímá byty a v Praze vlastní několik obchodů. Žalobce

s přítelkyní žije ve společné domácnosti a jejich vztah trvá již dva roky. Žádné další důvody pro podání opakované azylové žádosti žalobce neuvedl.

21. Po vyhodnocení skutečností poskytnutých žalobcem v obou správních řízeních dospěl zdejší soud k závěru, že žalobce v rámci opakované žádosti uváděl skutečnosti zcela totožné s těmi, jež zmiňoval v řízení o původní žádosti. Otázka aktuálních bezpečnostně-politických poměrů na území Podněstří byla předmětem posouzení žalovaného již v předchozím správním řízení. Nejinak tomu bylo též v případě obav žalobce z toho, že se nemá v Moldavsku již kam vrátit, neboť z důvodu majetkových sporů s bratrem nemá ve vlasti zajištěno žádné bydlení. Krajský soud tak ve shodě s žalovaným uvádí, že jedinou skutečnost, již žalobce v rámci předchozího správního řízení neuvedl a přestřel ji až v současném řízení, představuje *tvrzení o partnerském vztahu žalobce v ČR*. V tomto kontextu se tudíž krajský soud zabýval tím, jestli společné soužití žalobce s jeho partnerkou v ČR může představovat důvod pro *meritorní posouzení* opakované žádosti, či nikoliv.
22. Zdejší soud vyhodnotil tvrzení o existenci partnerského vztahu žalobce z hlediska podmínek ustanovení § 11a odst. 1 písm. a), b) zákona o azylu, přičemž shledal, že soužití žalobce s jeho partnerkou na území ČR nemůže naplnit ani jednu ze zákonných podmínek, jejichž splnění zákon nezbytně vyžaduje k tomu, aby mohla být opakovaná žádost připuštěna k meritornímu posouzení. K tomuto závěru krajský soud dospěl na základě následujících úvah.
23. Pokud se týče naplnění první podmínky, tedy že se musí jednat o skutečnost, kterou žalobce objektivně nemohl uvést již v předchozím pravomocně ukončeném řízení, zdejší soud uvádí, že žalobce se svojí ukrajinskou partnerkou podle vyjádření učiněného v okamžiku poskytnutí údajů k opakované žádosti (tj. 7. 5. 2025) tvoří pár *již zhruba dva roky*. Z uvedeného tak plyne, že již v momentu podání původní žádosti o udělení mezinárodní ochrany (29. 4. 2024), resp. poskytnutí údajů a provedení pohovoru k původní žádosti (3. 5. 2024), tvořil žalobce se svojí přítelkyní pár. Žalobci tudíž *nic nebránilo* v tom, aby o existenci svého vztahu v ČR žalovaného informoval již v rámci původního řízení, aby se žalovaný mohl touto okolností řádně zabývat a při svém rozhodování ji adekvátně zohlednit. Pokud tak žalobce neučinil a svůj vztah v ČR žalovanému řádně (včas) neoznámil, musí být nyní připraven nést případné negativní následky ze svého jednání plynoucí. V řízení o opakované azylové žádosti již nelze s ohledem na *zásadu koncentrace rozhodných skutečností* k této okolnosti přihlídnout.
24. Nad rámec uvedeného pak zdejší soud dodává, že podmínka ve smyslu § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu je konstruována jako *objektivní*. Rozhodné je tedy výhradně to, zda předmětná skutečnost v okamžiku původního řízení existovala a cizinec se její existence byl vědom. Bez významu naopak zůstávají důvody, proč se cizinec tuto skutečnost rozhodl v původním řízení nezmínit a ponechat ji stranou posouzení a rozhodování správního orgánu. Z toho důvodu je proto *zcela irrelevantní* žalobcova argumentace, že svůj vztah v původním řízení před žalovaným nezmínil proto, že v tu dobu neprobíhal jejich vztah s partnerkou zrovna harmonicky, a tudíž na něj nechtěl v řízení zbytečně upozorňovat. Z tohoto pohledu jsou závěry žalovaného zcela korektní a zákonné.
25. Zdejší soud potom souhlasí s žalovaným i v tom, že tvrzení žalobce o existenci partnerského vztahu v ČR neobstojí ani z hlediska naplnění podmínky podle § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, jež vyžaduje, aby dodatečně vznesené tvrzení *prima facie*

svědčilo o tom, že by cizinec mohl být v zemi původu vystaven nebezpečí pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu či hrozbě vážné újmy dle § 14a téhož zákona.

26. Jak správně poznamenal již žalovaný v napadeném rozhodnutí, tvrzení žalobce o společném soužití s jeho přítelkyní v ČR (ukrajinskou státní příslušnicí žijící již více než 25 let v ČR) *se ani vzdáleně netýká* situace v domovském státě žalobce ani důvodů, pro něž v minulosti Moldavsko opustil. Neméně korektní je pak i závěr žalovaného, že skutečnost, že si žalobce na území ČR našel přítelkyni, s níž sdílí společnou domácnost, *postrádá relevanci* k jeho dřívějším problémům v Moldavsku, jakož i důvodům, pro které by měl mít jakékoliv obavy z návratu zpět (v tomto ohledu žalobce v obou svých žádostech shodně zmiňoval především rizika spojená s životem v separatistickém Podněstří a absenci možnosti ubytování ve vlasti z důvodu rodinných sporů s nevlastním bratrem). Žalovaný vyhovujícím způsobem vysvětlil, proč nově vznesené tvrzení žalobce nenaplnuje ani kritéria ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a zdejší soud s jeho závěry zcela souhlasí.
27. Nezávisle na shora uvedeném pak krajský soud dodává, že pobytovou kontrolou provedenou Policií ČR dne 19. 10. 2025 na žalobcem uvedené adrese pobytu na území ČR (Hlavní 2738/118, Praha 4) bylo zjištěno, že se žalobce rozhodl vrátit zpět do Moldavska a se svou partnerkou (T. T.) již více než čtyři měsíce *nežije* ve společné domácnosti a ani s ní *neudrhuje žádný kontakt*. Jestli se žalobce domáhal věcného posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu z důvodu, že chce v ČR společně žít se svojí přítelkyní, avšak s touto přítelkyní se již rozešel a jejich vztah nadále netrvá, opadl tím základní důvod jeho opakované žádosti.
28. Zdejší soud tedy uzavírá, že žalobce v průběhu správního řízení o opakované azylové žádosti nesdělil žádné skutečnosti, které by bylo možné považovat za *kvalifikované skutečnosti* dle § 11a odst. 1 zákona o azylu způsobilé iniciovat věcný přezkum jeho žádosti. Žalovaný postupoval plně v souladu se zákonem, jestliže žádost žalobce vyhodnotil jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a v reakci na to správní řízení zastavil.

VI. Závěr a náklady řízení

29. Ze shora uvedených důvodů rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, jenž ve věci úspěch neměl. V posuzované věci neúspěšný žalobce tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. prosince 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce